

Nu:

Sterrenstrepen schieten door het gitzwart.

Een schip verlaat de hyperruimte: een kleine Starhopper. Een eenpersoonsschip. Erg in trek bij de *minder wenselijke* facties hier in de Outer Rim – de piraten, de bookmakers, de premiejagers en degenen met een premie op hun hoofd. Dit specifieke schip is getekend door strijd: plasmablaren op de vleugels en langs de staartvinnen; een rimpelige deuk in de voorkant als van een trap van een Keizerlijke walker. Des te beter, zo valt het schip minder op.

Verderop: de planeet Akiva. Een kleine planeet – hiervandaan dunne streepjes bruin en groen. Dikke witte wolken wervelend over het oppervlak.

De piloot, Wedge Antilles, eens Leider Rood en nu – wel, nu

iets anders, een rol zonder officiële titel, omdat alles zo nieuw is, zo anders, zo warrig ontregeld – blijft even rustig zitten.

Het is prettig hierboven. Stil.

Geen TIE fighters. Geen schoten op de boeg van zijn x-wing. Helemaal geen x-wing zelfs, en al vliegt hij er nog zo graag in, het is fijn om er niet in te zitten. Geen *Death Star* – en hier huilt Wedge, omdat hij had geholpen om twee van die dingen neer te halen. Op sommige dagen is hij daar maar wat trots op. Op andere dagen is het iets anders, iets ergers. Alsof hij er weer middenin zit. Alsof de strijd nog altijd om hem heen woedt. Maar vandaag niet.

Vandaag is het stil.

Wedge houdt van de stilte.

Hij opent zijn datapad. Bladert door de lijst met een tik op de knop aan de zijkant. (Hij moet er een paar keer extra op tikken om hem aan de gang te krijgen – als er iets is waar hij naar uitkijkt als dit allemaal voorbij is, dan is het dat ze misschien nieuwe apparatuur gaan krijgen. Op een of andere manier is er zowaar *zand* in deze datapad terechtgekomen, en daardoor blijven de knoppen hangen.) De lijst met planeten ratelt langs.

Hij is er nu op, even kijken, vijf geweest. Florrum. Ryloth. Hinari. Abafar. Raydonia. Deze planeet, Akiva, is de zesde op de lange, veel te lange lijst.

Het was zijn idee, deze rit. Zelfs maanden na de verwoesting van hun tweede gevechtsbasis zetten de resterende facties van het Keizerrijk nog steeds hun oorlogshandelingen voort. Wedge had het idee dat ze zich naar de Outer Rim moesten hebben verplaatst – de geschiedenis wees uit dat de zaden van het Keizerrijk helemaal daar ontkiemden, ver weg van de Kern-stelsels, ver weg van de bemoeizuchtige blikken van de Republiek.

Wedge had tegen Ackbar en Mon Mothma gezegd: ‘Kan best

dat ze daar weer zitten. Zich daar hebben verstopt.’ Ackbar had gezegd dat daar wat in zat. Was Mustafar tenslotte niet van enig belang voor het Keizerlijk leiderschap? Men zei dat Darth Vader daar lang geleden ook enkele Jedi heen had gebracht. Hen had gemarteld om informatie voorafgaande aan hun executie.

En nu is Darth Vader er niet meer. En Palpatine ook niet.

We zijn er bijna, denkt Wedge – zodra ze de toevoerlijnen van de keizersgezinden ontdekken, zal hij zich een heel stuk beter voelen.

Hij opent de comm. Probeert een kanaal te openen voor een opdracht en...

Niets.

Misschien is hij kapot. Het is een oud schip.

Wedge tast naar zijn zij, pakt zijn eigen commrelais dat daar aan zijn riem hangt – hij tikt tegen de zijkant om een signaal te zoeken.

Andermaal: niets.

Zijn maag draait zich om. Even is het alsof hij valt. Want waar dit alles op wijst, is:

Het signaal is geblokkeerd. Er zijn hier nog criminele organisaties actief die beschikken over de technologie om zoiets lokaal te doen – maar in de ruimte boven een planeet? Nee, bestaat niet. Er is maar één groep die dat kan.

Zijn gezicht verstrakt. Het nare gevoel in zijn buik wordt prompt bevestigd als verderop de ruimte wordt doorboord door een Star Destroyer die als een mespunt de hyperruimte verlaat. Wedge start de motoren. *Ik moet maken dat ik hier wegkom.*

Een tweede Star Destroyer verschijnt naast de eerste.

De panelen in het dashboard van de Starhopper beginnen rood te knipperen.

Ze zien hem. Wat te doen?

Wat zei Han altijd? *Gewoon doorvliegen*. Het schip is niet voor niets zo vermomd: het ziet eruit als dat van de eerste de beste kruimelsmokkelaar hier in de periferie. Akiva is een broeiest van criminele activiteit. Corrupt satrapenbestuur. Verscheidene syndicaten die wedijveren om middelen en kansen. Een bekende zwarte markt – eens, tientallen jaren geleden, had de Handelsfederatie hier een droïdefabriek. Dus als je op zoek bent naar een ongeregistreerde droïde, kun je er hier eentje op de kop tikken. Veel van de droïden in de Rebellenalliantie zijn hier gemaakt, trouwens.

Het is wel een nieuw dilemma: wat nu?

Omlaagvliegen naar de planeet voor een verkenningsvlucht, volgens het oorspronkelijke plan – of een koers uitzetten terug naar Chandrila? Er staat iets te gebeuren. Twee Star Destroyers die vanuit het niets verschijnen? Geblokkeerde comms? Dat is niet niets. *Het betekent dat ik heb gevonden wat ik zoek*.

Misschien zelfs iets veel beters.

Dat betekent: tijd om van hieruit een koers uit te zetten.

Dat duurt alleen een paar minuten – vanuit de Outer Rim naar binnen gaan doe je niet in een of twee grote passen van hier naar daar. Het is een gevaarlijke sprong. Eindeloze variabelen liggen te wachten: nevelwolken, asteroïdenvelden, rondzwevende clusters ruimtepuin uit verscheidene schermutselingen en gevechten. Het laatste wat Wedge wil, is navigeren langs de rand van een zwart gat of dwars door een ster die bezig is in een supernova te veranderen.

De comm kraakt.

Ze roepen hem op.

Door het kanaal komt een knerpende regeringsstem.

‘Dit is de Star Destroyer *Vigilance*. U bevindt zich in Rijks-

ruimte.’ Waarop Wedge denkt: dit is geen Rijksruimte. Wat is hier aan de hand? ‘Maak uzelf bekend.’

Angst schiet door hem heen, scherp en fel als een elektrische schok. Hierin is hij niet thuis. Praten. Liegen. Een schurk als Solo zou een Jawa een zak zand kunnen verkopen. Wedge is piloot. Maar ze hadden zich hierop voorbereid. Calrissian heeft het verhaal uitgewerkt. Hij schraapt zijn keel, drukt op de knop.

‘Dit is Gev Hessian, aan boord van een Starhopper HH-87, de *Zwerfer*.’ Hij verzendt zijn datakaart. ‘Ik verstuur nu de gegevens.’

Een pauze. ‘Wat is de reden voor uw bezoek?’

‘Lichte vracht.’

‘Wat voor vracht?’

Het ingestudeerde antwoord is: droïde-onderdelen. Maar dat kon hier nog wel eens verkeerd uitpakken. Hij denkt snel na – Akiva. Heet. Nat. Voornamelijk jungle. ‘Ontvochtiger-onderdelen.’

Pauze. Een ondraaglijke.

De navigatiecomputer gaat door zijn berekeningen.

Bijna klaar...

Door de blikkerige luidspreker komt een andere stem. Een vrouwenstem. Met wat staal erin. Minder knerpend. Niets zangerigs. Dit is iemand met enig gezag – of tenminste, iemand die denkt dat ze dat heeft.

Ze zegt: ‘Gev Hessian. Pilotnummer 45236. Devaroniaan. Ja?’

Dat kan kloppen. Calrissian kent Hessian. De smokkelaar – sorry, “wettig piloot en zakenman” – smokkelde inderdaad goederen voor Lando om Cloud City te bouwen. En hij is inderdaad Devaroniaan.

‘Helemaal goed,’ zegt Wedge.

Weer een pauze.

De computer is bijna klaar met de berekeningen. Nog hooguit tien seconden. Getallen flitsen voorbij over het scherm...

‘Typisch,’ zegt de vrouw. ‘Volgens onze gegevens is Gev Hessian overleden in hechtenis van de regering. We gaan even onze gegevens aanpassen.’

De hyperruimtecomputer rondt de berekeningen af.

Met de muis van zijn hand duwt hij de stuwraket naar voren...

Maar het schip siddert slechts. Dan trilt de Starhopper nogmaals en begint naar voren te zweven. In de richting van de twee Star Destroyers. Die hebben dus hun trekstralen ingeschakeld.

Hij keert zich naar de wapenbediening.

Als hij hieruit wil komen, is het nu of nooit.

Admiraal Rae Sloane kijkt neer op het bedieningspaneel en uit het raam. De zwarte leegte. De witte sterren. Als speldenknoppen in een deken. En daar ergens, als kinderspeelgoed op een deken, een kleine langeafstandsjager.

‘Scannen,’ zegt ze. Luitenant Nils Tothwin kijkt op, gunt haar een onderdanig glimlachje.

‘Zeker,’ zegt hij, zijn gezicht strak van die grijns. Tothwin is een uithangbord van wat er tegenwoordig mis is met de regeringstrijdkrachten: veel van de besten zijn er niet meer. Wat er nog over is, is – deels – residu. De bladeren en steeltjes op de bodem van een beker kruidenthee. Maar toch, hij doet wat hem wordt gezegd, en dat is al iets – Sloane vraagt zich af wanneer het Keizerrijk echt zal gaan scheuren. Partijen die doen wat ze willen, wanneer ze maar willen. Chaos en anarchie. Zodra dat gebeurt, zodra iemand van enig belang zich losmaakt van de kudde om zijn eigen weg te gaan, zijn ze allemaal ten dode opgeschreven.

Tothwin scant de Starhopper terwijl de trekstraal het toestel

langzaam maar onvermijdelijk dichterbij brengt. Het scherm onder hem fonkelt, en vlak voor hem rijst een holografisch beeld op van het schip, als door onzichtbare handen gemaakt. Het beeld flitst onderaan rood op. Met paniek in zijn stem zegt Nils: ‘Hessan laadt zijn wapens op.’

Ze werpt hem een norse blik toe. ‘Kalm maar, luitenant. De wapens van een Starhopper zijn niet in staat om...’ Wacht. Ze tuurt. ‘Is dat wat ik denk dat het is?’

‘Wat?’ vraagt Tothwin. ‘Ik zie...’

Haar vinger gaat naar de voorkant van het hologram – rondom de brede, kromme neus van de jager. ‘Hier. Zwaar geschut. Protontorpedo.’

‘Maar een Starhopper heeft toch geen... O. O!’

‘Die heeft zich voorbereid op een gevecht.’ Ze reikt omlaag, zet de comm weer aan. ‘Dit is admiraal Rae Sloane. Ik zie je wel, hoor, pilootje. Met je torpedo’s. Laat me raden: jij denkt dat onze trekstraal door een protontorpedo lang genoeg zal worden verstoord om te kunnen ontsnappen. Dat zou ook best kunnen. Maar laat me je helpen herinneren dat we hier op de *Vigilance* genoeg geschut hebben om van jou niet zomaar schroot te maken, maar heel fijne materie. Stof, dwarrelend door het donker. Je timing is verkeerd. Jij schiet je torpedo af. Wij die van ons. Zelfs als onze straal uit is tegen de tijd dat jouw wapens ons raken...’ Ze klakt met haar tong. ‘Maar goed. Als je vindt dat je het toch moet proberen, ga je gang.’

Ze beveelt Nils de Starhopper op de korrel te nemen.

Voor het geval dat.

Maar ze hoopt dat de piloot verstandig is. En geen imbeciel. Vast een verkenners van de rebellen, een of andere spion, wat op zichzelf al imbeciel is – hoewel nu iets minder imbeciel, met de pas gebouwde tweede *Death Star* verwoest, net als zijn voorganger.

Des te meer reden om waakzaam te blijven, zoals de naam van het schip al zegt. De ontmoeting op Akiva mag niet mislukken. Die moet plaatsvinden. Die moet resultaat krijgen. Alles lijkt op een kantelpunt te staan, met het hele Keizerrijk aan de rand van de afgrond die al afbrokkelt tot gruis en steen.

De druk is hoog. Een welhaast letterlijke druk – alsof er een vuist op haar rug drukt en de lucht uit haar longen perst.

Haar kans om uit te blinken.

Haar kans om het lot van het Keizerrijk te veranderen.

Vergeet de oude manier.

Inderdaad.

Wedge krimpt ineen. Zijn hart bonst in zijn borstkas als een ionenimpuls. Het klopt wat ze zegt. De timing is in zijn nadeel. Hij is een goede piloot, misschien wel een van de beste, maar hij heeft de Force niet aan zijn zijde. Als Wedge die twee torpedo's afvuurt, geven ze hem alles wat ze hebben. En dan maakt het niet uit of hij losraakt van die trekstraal. Dan heeft hij niet meer dan een seconde om weg te komen van het spervuur dat ze op hem afsturen.

Er is iets gaande. Hier, in de ruimte boven Akiva. Of misschien beneden op de planeet zelf.

En als hij hier sterft, zal niemand weten wat.

Hij moet dit dus goed spelen.

Hij ontlaadt de torpedo's.

Hij heeft een ander idee.

Lanceerplaats 42.

Rae Sloane staat in de glazen loge uit te kijken over het opgeroepen bataljon stormtroopers. Dit stel is, net als Nils, onvolmaakt. Wie op de Academie de hoogste cijfers kreeg, ging in

dienst op de *Death Star*, of op Darth Vaders commandoschip, de *Executor*. De helft van hen had de Academie niet eens afgemaakt – ze waren voortijdig van de opleiding gehaald.

Het moet maar. Voorlopig. Verderop hangt de Starhopper, binnenzwevend door de lege ruimte, gewiegd door de onzichtbare greep van de trekstraal. Omlaag langs de rij TIE fighters (de helft van wat ze nodig hebben; een derde van wat ze liever had gewild), langzaam naar de verzamelde stormtroopers.

Zij hebben de aantallen. De Starhopper heeft maar één piloot, hoogstwaarschijnlijk. Misschien nog een tweede of derde bemanningslid.

Steeds dichterbij zweeft hij.

Wie ben jij? vraagt ze zich af. Wie zit daar in dat blikken trommeltje?

Dan: een heldere flits en een trilling – plots gloeit de Starhopper vanaf de neus naar voren toe blauw op.

Hij ontploft in een regen van vuur en schroot.

‘Wie het ook waren,’ zegt luitenant Tothwin, ‘ze wilden niet ontdekt worden. Ze zullen wel gekozen hebben voor een snel einde.’

Sloane staat te midden van de smeulende brokstukken van de langeafstandsjager. Die stinken naar ozon en brand. Zoemend zijn een paar glimmend zwarte astromechs blusschuim aan het spuiten om de laatste vlammen te doven. Voorzichtig lopen ze om het handjevol lijken van stormtroopers dat er ligt, roerloos. De helmen gebarsten. De borstplaten geblakerd. De straalgeweren kapot op de grond.

‘Doe niet zo naïef,’ zegt ze met een boze blik. ‘Nee, de piloot wilde niet ontdekt worden. Maar hij is hier nog steeds. Als hij niet wilde dat we hem daar uit de lucht zouden schieten, denk je dan dat hij hier zo graag dood wilde gaan?’

‘Kan ook een zelfmoordaanslag zijn. Zo veel mogelijk schade...’

‘Nee. Hij is er nog. En hij kan niet ver zijn. Ga hem zoeken.’

Nils maakt een kort, nerveus hoofdknikje. ‘Jawel, admiraal. Meteen.’

‘We moeten omkeren,’ zegt Norra. ‘Een andere koers uitzetten...’

‘O, nee toch,’ zegt Owerto half lachend. Hij kijkt haar aan – één helft van zijn donkere gezicht verbrand onder een gemarmerd tapijt van littekens, littekens die hij beweert te hebben verdiend in telkens een andere geschiedenis wanneer hij erover vertelt: lava, wampa, blastervuur, laveloos geworden van Correlliaanse rum en gevallen op een heet kampeerfornuis. ‘Miss Susser...’

‘Nu ik thuis ben, neem ik de naam van mijn man weer aan. Wexley.’

‘Norra. U hebt me betaald om u op die planeet daar te zetten.’ Hij wijst uit het venster. Daar: thuis. Dat was het tenminste, eens. De planeet Akiva. Wolken wervelen in lome spiralen boven de oerwouden en bergen. Daarboven: twee Star Destroyers die als

zwaarden boven de planeet hangen. ‘Bovendien bent u niet mijn enige vracht. Ik ga deze klus afmaken.’

‘Ze zeiden dat we moeten omkeren. Dit is een blokkade...’

‘En smokkelaars zoals ik zijn er erg goed in om die te omzeilen.’

‘We moeten terug naar de Alliantie...’ Ze verbetert zichzelf. Dat is het oude denken. ‘De *Nieuwe Republiek*. Ze moeten het weten.’

Plots verschijnt er een derde Star Destroyer in de ruimte, op een rij met de andere.

‘Hebt u familie daarginds?’

Ze knikt stijfjes. ‘Daarom ben ik hier.’ *Daarom ben ik thuis*.

‘Dit is altijd riskant geweest. Het Keizerrijk zit al jaren hier op Akiva. Niet zo, maar... ze zijn er nu eenmaal, en er zit niets anders op.’ Hij buigt zich voorover en zegt: ‘Weet u waarom ik dit schip de *Mot* noem?’

‘Nee.’

‘Hebt u ooit geprobeerd om een mot te vangen? Met de blote handen erachteraan? Witte mot, bruine mot, welke mot dan ook? Dat lukt niet. Ze ontkomen altijd. Kriskras, omhoog, omhoog, links en rechts. Als een marionet aan iemands touwtjes. Dat ben ik. Dat is dit schip.’

‘Toch staat het me niet aan.’

‘Mij ook niet, maar het leven zit vol met dat soort dingen. Wilt u weer naar uw familie toe? Dan gaan we dit doen. En dit is ook het goede moment. Zo te zien zijn ze zich net aan het opstellen. Kan best dat er nog meer onderweg zijn.’

Een halfgekke glans in zijn ene goede oog. Zijn andere: een onverbiddelelijke rode lens in een slecht passende O-ring, bevestigd aan de zwaar gehavende huid. Dan grijnst hij: een brede rij scheve tanden. Hij vindt dit nog leuk ook.

Smokkelaars, denkt ze.

Ach, ze heeft betaald voor haar kaartje.

Tijd om de rit uit te zitten.

De lange zwarte tafel glinstert van het licht dat eruit omhoogschijnt – een holografische weergave van de aangemeerde *Vigilance* en omgeving. Die bevat een verse scan van een droïde en toont schade aan twee van de TIE fighters, om nog maar te zwijgen van de lijken van de stormtroopers – daar achtergelaten om anderen eraan te herinneren wat er kan gebeuren als je de strijd aanbindt met rebellen.

De piloot van de Starhopper? Zeer beslist een rebel. De vraag nu: was dit een aanval? Wist hij dat ze hier waren? Of is dit een samenloop van omstandigheden, een stom toeval dat heeft geleid naar deze ontmoeting?

Dat is een probleem voor later. Het probleem nu is erachter komen waar hij is gebleven. Want zoals ze al dacht, was er geen lijk aan boord van het schip.

Het beste wat ze kan verzinnen, is dat hij de protontorpedo's had afgesteld om te laten ontploffen. Maar vlak daarvoor had hij... wat? Ze mept op een knop, gaat terug naar de weergave van de Starhopper die ze uit de regeringsdatabases heeft opgediept. Daar. Een deur in het achterschip. Klein, maar groot genoeg om pakjes vracht in en uit te laden.

Haar nieuwe pilotenvriend is er aan de achterkant uitgesprongen. Moet een flinke sprong zijn geweest. Jedi? Nee. Kan niet. Daar is er nog maar één van – en de kans is nul dat de rebellen hun goudhaantje, Skywalker, zouden sturen.

Terug naar de weergave van de lanceerplaats...

Ze draait die rond. Accentueert de toegangsbuizen.

Dat is het. Ze pakt haar comm. "Tothwin. Onze piloot zit in de

buizen. Ik durf er al mijn credits op te zetten dat je een open ventilatiegat...'

'We hebben een probleem.'

Het probleem is dat je me onderbreekt, denkt ze, maar ze zegt het niet. 'Wat dan?'

'We hebben een blokkadebreker.'

'Nog een terrorist?'

'Zou kunnen. Ziet er alleen uit als een doodgewone smokkelaar. In een kleine Corelliaanse jager – een, eh... even kijken, een MK-4.'

'Stuur de TIE's. Laat die er maar mee afrekenen.'

'Zeker, admiraal.'

Het is net alsof alles in slow motion gaat. Norra zit als versteend in de navigatorstoel naast Owerto Nalucho, de smokkelaar met het gehavende gezicht – en daarop lichtflitsen, groen licht van de inkomende blasters, oranje licht van een TIE fighter die voortijdig aan zijn einde komt. Buiten, voor hen, een zwerm van TIE's als een wolk van insecten – de akelige gil als ze voorbijgaan, waar de stoel in haar rug en het paneel waaraan ze zich vastklampt van trilt. Als ze even knippert met haar ogen, ziet ze geen duisternis. Ze ziet een ander gevecht...

'Het is een val!' klinkt de stem van Ackbar via de comm. Het gevoel van afgrijzen als regeringsjagers op hen neerdalen als rode wespen uit een verstoord nest. Het donker van de ruimte licht op van een knetterende straal blauwgroen licht – afkomstig van de half voltooide Death Star, de zoveelste schep zand in het graf van de Alliantie terwijl een van hun eigen slagschepen is verloren, uitgevaagd in een flits van licht, bliksem en vuur...

Het vrachtschip duikt omlaag naar de planeet. Draaiend als een schroef. Het schip siddert van blastervuur op de flanken. De

schilden houden dat niet eeuwig uit. Owerto schreeuwt naar haar: 'Handen aan de wapens! Norra! *De wapens.*' Maar ze komt niet omhoog uit die stoel. Haar bloedeloze handen willen het paneel niet eens loslaten. Haar mond is droog. Haar oksels zijn nat. Haar hart bonst als een pulsarster voordat die uitdooft.

'We willen graag dat je met ons mee vliegt,' zegt kapitein Antilles. Ze maakt bezwaar, uiteraard – ze werkt nu al jaren voor de rebellen, sinds vóór de verwoesting van de eerste Death Star, maar als vrachtpiloot. Ze vervoert boodschapper-droiden of smokkelt wapens, of brengt gewoon mensen van planeet naar planeet en van basis naar basis. 'En dat doet niets af aan jouw vaardigheden,' zegt hij. 'Je bent een Star Destroyer voor gebleven. Je hebt twee TIE-interceptors tegen elkaar aan laten botsen. Je bent nog altijd een geweldige piloot. En we hebben je nu nodig voor als generaal Solo die schildgeneratoren beneden krijgt.' Hij vraagt haar nog eens: *doet ze mee? Vliegt ze met het rood en goud? Ja. Ze zegt ja. Want natuurlijk doet ze dat – hoe zou ze anders kunnen?*

Alles is wazig. Lichten in de cabine flitsen. Een regen van vonken van ergens achter hun stoelen. Hier in de *Mot* lijkt alles te balanceren op een speldenknop. Door het glas, de planeet. De wolken, die dichterbij komen. TIE fighters die er gaten in slaan, met een dampkrul erachteraan. Ze staat op, met bevende handen.

In de muil van de leeuw. Buizen en sissend stoom. Skeletbalken en trossen snoer en leiding. De ingewanden van de herrezen Death Star. De schilden zijn uitgeschakeld. Dit is hun buitenkans. Maar de TIE fighters zijn overal. Aanstormend achter hen, naar hun staartveren happende haviken. Ze weet waar het heen gaat: ze gaat eraan. Maar dat hoort er nu eenmaal bij. Leider Goud over de comm – Lando's stem in haar oor, en die van zijn Sullustaanse copiloot erachteraan. Ze zeggen haar wat ze moet doen. En weer

denkt ze: dat was het dan, ik ben er geweest. Ze maakt meer snelheid. Het hittesignatuur van de kern gaat naar links. Ze trekt haar Y-wing recht – en een handjevol TIE's maakt zich los en volgt haar dieper. Weg van de Millennium Falcon. Weg van de X-wings. Blastervuur braadt haar motoren. De bovenkant van haar astromech knalt eraf. Rook in de cabine. De geur van ozon...

‘Ik ben geen schutter,’ zegt ze. ‘Ik ben piloot.’

Dan trekt ze Owerto uit zijn pilootstoel. Hij protesteert, maar ze geeft hem een blik – een blik die ze heeft geoefend, een blik waarvan haar gezicht verhardt als afkoelend staal, de blik van een roofvogel voordat die in je ogen pikt. De smokkelaar knikt amper zichtbaar, en dat is maar goed ook. Want nauwelijks zit ze in de stoel en grijpt ze de stuurpook en gashendel of ze ziet een paar TIE fighters aansuizen van voren...

Ze klemt haar kaken zo hard op elkaar dat ze denkt dat haar tanden breken. Blasters als demonenvuur doorboren de hemel boven, komende van rechts.

Ze trekt aan de pook. De *Mot* staakt zijn duik naar het planeetoppervlak – de blasters gaan net mis en schieten onder het achterdeel van het vrachtschip door...

Boem.

Ze treffen twee van de TIE fighters die vlak achter hen aan kwamen. En nog terwijl ze blijft trekken aan de pook, terwijl haar maag en hart stuivertje wisselen en het bloed in haar oren buldert, laat ze het schip net op tijd zwenken om de overige twee TIE's elkaar te zien raken. Verticale vleugelplaten slaan tegen elkaar, wrikken zich los – en beide kleine regeringsjagers tollen plotseling weg, wild door de ruimte pirouetterend als een afgestoken vuurrad op Republieksdag.

‘Er komen er nog meer aan!’ brult Owerto van ergens achter haar – en dan hoort ze de tandwielen van de beide kanonnen van

de *Mot* knarsen wanneer de koepels in positie draaien en vuur beginnen te spuwen.

Wolken schieten voorbij.

Met een knal slaat het schip trillend een gat in de atmosfeer.

Hier woon ik, denkt ze. Of woonde. Ze is opgegroeid op Akiva. Bovendien was Norra toen net als Norra nu: ze heeft het niet zo op mensen. Ze ging er vaak alleen op uit. Op verkenning door de wildernis buiten de hoofdstad Myrra – de oude tempels, de grottenstelsels, de rivieren, de ravijnen.

Ze weet er de weg. Elk paadje, elk bochtje, elk hoekje en gaatje. Hier woon ik, denkt ze weer, en met die mantra ingesteld op herhaling brengt ze haar trillende handen tot rust en stuurt ze scherp naar stuurboord. Continu zwenkend ontwijkt het schip de langsschietende blastervuurstralen.

Het planeetoppervlak komt snel omhoog. Te snel, maar ze houdt zichzelf voor dat ze weet wat ze doet. Beneden maken de groen glooiende heuvels en loodrechte klifwanden plaats voor de Kloof van Akar – een slingerende vallei, en daar stuurt ze de *Mot* naartoe. Het met regenwoud begroeide dal in. Motregen maakt spikkels op de voorruit en loopt streepsgewijs weg. De vleugels van het vrachtschip raken takken, stuwen een vlaag van bladeren de lucht in terwijl ze naar links schokt en naar rechts trekt om van de *Mot* een verrekt moeilijk te raken doelwit te maken.

Blastervuur verschroeit het bladerdek verderop.

Dan: een mistbank.

Ze duwt de stuurpook omlaag, brengt het vrachtschip nog lager. Hier is de kloof smaller. Bomen strekken zich uit als grijpgrage handen, uitgestoken vanaf rotsuitstulpingen. Norra raakt ze opzettelijk – nogmaals links, dan rechts. De geschutskoepels van de *Mot* braken kanonnenvuur en plotseling komt er een TIE

aantollen als een weggeslingerde kei – ze moet het schip sterk laten overhellen om de jager te ontwijken. Die slaat tegen een boom. Een spuwende vuurbal.

Het vrachtschip siddert.

Nog meer vonken. Het wordt donker in de cabine. Owerto: ‘We zijn de koepels kwijt!’

Norra denkt: die hebben we niet nodig.

Want ze weet wat er komt. Een van de oudste tempelcomplexen – verlaten, een toonbeeld van architectuur uit een ver verleden, toen het Ahia-Ko-volk hier nog leefde. Maar daarvoor: een bruisende waterval, een zilveren kolk van water dat over een klifrand springt. Een klif die de Heksenvinger wordt genoemd omdat die eruitziet als een gebogen en beschuldigend wijzende vinger. Onder die brug van steen bevindt zich een ruimte, een smalle geul. Te smal, denkt ze. Maar misschien ook niet. Vooral niet zonder koepels. Te laat nu om iets anders te doen...

Ze keert het vrachtschip op zijn kant...

Verderop, het gat onder de rots. Waterval aan één kant. Rafeilige rotswand aan de andere. Norra houdt haar adem in. Maakt haar ogen groot.

De mantra komt nog één keer, hardop uitgesproken:

‘Hier woon ik.’

Het vrachtschip gaat door de kloof.

Het siddert als een oude dronkaard – wat er nog over is van de geschutskoepels schuurt eraf. Klettert weg, tolt de waternevel in...

Maar ze zijn erdoor. Finaal. Levend.

Op het bedieningspaneel knippen twee rode stippen.

TIE fighters. Achter hen.

Nog even geduld.